

Життя після смерті

Це мало статися не так.

Як і все загалом. Утім, хіба цього річ у моєму житті хоч щось відбувалося за планом? Відтоді, як я вперше приїхала до Академії Катмер, багато що в моєму житті я вже не контролювала. То з якого дива сьогодні мало би бути інакше?

Я закінчила натягувати колготки й поправила спідницю. Тоді взула свої улюблені чорні черевички й дістала з шафи чорний формений піджак.

Мої руки трохи тремтіли. Щиро кажучи, все моє тіло тремтіло, коли я просовувала руки в рукави. Але вирішила, що це цілком природно, адже за рік я вже втретє йду на жалобну церемонію. І легко зносити цей захід однаково не виходить.

Минуло п'ять днів відтоді, як я виграла змагання.

П'ять днів відтоді, як Коул розірвав зв'язок поміж мною та Джексоном і цим майже знищив нас обох.

П'ять днів відтоді, як я ледь не померла... і п'ять днів відтоді, як загинув Ксав'єр.

Мені звело живіт, до горла підступила нудота. Здавалося, що я зараз виблюю.

Я зробила кілька глибоких вдихів через ніс, видихаючи через рот, щоб вгамувати нудоту й паніку, яка почала мене охоплювати. Кілька хвилин — і, нарешті, нудоту й паніку вдалося вгамувати. Поступово

я позбулася відчуття, ніби на моїх грудях припаркувалася завантажена під зав'язку фура.

Це була незначна перемога, але вона мене втішила.

Я ще раз глибоко вдихнула, застібнула латунні гудзики на піджаку й глянула у дзеркало, щоб переконатися, що маю пристойний вигляд. Цілком пристойний... якщо вільно тлумачити це поняття.

Мої карі очі потьмяніли, шкіра стала блідою, кумедні кучері вибилися з пучка, у який я ледве їх зібрала. Звісно, горе не могло поліпшити мій вигляд.

Принаймні хоч синці, отримані під час турніру Лударес, почали світлішати, змінивши свій початковий чорно-фіолетовий колір на жовто-лавандовий. Я пригадала, що терпіння мого дядька до витівок Коула, зрештою, вичерпалося, і того виключили зі школи. Від цієї думки мені стало трохи легше. Мені хотілося, щоб у тій школі в Техасі для паранормальних правопорушників, куди відправили Коула, він нарвався на ще жакливішого відморозка, ніж сам... щоб він хоч раз відчув, як це воно — потерпати від знущань.

Двері ванної кімнати відчинилися, на порозі стояла моя двоюрідна сестра Мейсі в халаті та з рушником на голові. Я хотіла її поквипити, адже ми мали лише двадцять хвилин для того, щоб з'явитися в актовій залі на церемонії прощання з Ксав'єром. Але я не змогла на це наважитися. У неї був вигляд, ніби кожен подих завдавав їй невимовного болю.

Мені дуже добре знайоме це відчуття.

Натомість я зачекала, поки Мейсі щось скаже, будь-що, але вона не видала жодного звуку, попрямувавши до свого ліжка, на якому я приготувала для неї парадну шкільну форму. Мені було боляче бачити Мейсі такою, її рани були не менш болючими, ніж мої, хоча їх було зовні не видно.

З мого першого дня у Катмері нестримна життєрадісність не полишала Мейсі. Вона випромінювала світло на тлі темряви Джексона, ентузіазм на тлі сарказму Хадсона, радість на тлі мого горя. Але тепер... тепер ніби будь-що світле зникло з її життя. Як і з мого.

— Тобі допомогти? — нарешті запитала я, коли вона продовжувала дивитися на свою форму, наче вперше її бачила.

Мейсі поглянула на мене блакитними очима, зневіреними й порожніми.

— Я сама не знаю, чому я така... — її голос стихився, вона прочистила горло, намагаючись позбутися хрипоти й того смутку, який спричинив цю хрипоту, — я ж ледве знала...

Цього разу вона зупинилася через те, що її голос зірвався. Її кулаки стиснулися, з очей заструменіли сльози.

— Не картай себе за те, чого не можеш змінити, — сказала я, обіймаючи Мейсі, тому що знала, як це — залишитися жити, коли хтось, кого ти любиш, помер. — І не применшуй свої почуття до нього лише тому, що ти не знала його все своє життя. Йдеться про те, як ти знаєш людину, а не про те, як довго ти її знаєш.

Мейсі здригнулася, ридання струсили її груди, тож я просто обійняла її міцніше, намагаючись забрати в неї хоч частинку болю та смутку. Намагаючись зробити для неї те, що вона зробила для мене, коли я вперше потрапила до Катмера.

Мейсі тримала мене так само міцно. Протягом кількох болісних митей її обличчям котилися сльози.

— Я сумую за ним, — нарешті вимовила вона, — я просто дуже сумую.

— Я знаю, — заспокоювала її я, погладжуючи по спині, — я знаю.

Мейсі розплакалася дужче, її плечі здригалися, тіло тремтіло, дихання переривалося. Це тривало кілька хвилин, які здалися мені вічністю. Моє серце щеміло у грудях — через Мейсі, через Ксав'єра, через усе, що спричинило цю ситуацію, і я щосили трималася, щоб не заплакати разом із Мейсі. Але зараз була її черга плакати... А моя черга — подбати про неї.

Зрештою, Мейсі затихла. Витерла мокре обличчя й подарувала мені кволу усмішку, яка не торкнулася її очей.

— Нам потрібно йти, — прошепотіла вона, востаннє проводячи руками по обличчю, — я не хочу спізнюватися на церемонію.

— Гарзд, — я усміхнулася навзаєм і залишила її, щоб вона могла одягнутися.

Коли я за кілька хвилин повернулася, мені перехопило подих. Не тому, що Мейсі вже встигла висушити й укласти волосся — я до цього вже звикла, — а тому, що її яскраво-рожеве волосся тепер стало чорним, як смола.

— Це було недоречним, — прошепотіла вона, пригладжуючи пальцями пасма. — Яскраво-рожевий не надто пасує до жалоби.

Я розуміла, що це правильно, й однаково засумувала за останньою ознакою моєї завше такої яскравої та світлої двоюрідної сестри. Ми всі останнім часом надто багато втратили, і я не знала, скільки ще всього ми зможемо витримати.

— Тобі личить, — сказала я їй, бо так воно й було.

І не дивно — Мейсі мала б гарний вигляд навіть залишившись зовсім без волосся, навіть якби воно раптом запалало просто в неї на голові, а зараз, на щастя, не трапилося ні того, ні того. Темний колір надав Мейсі ще більш витонченого вигляду. Ще більш беззахисного.

— Я почуваюся з ним не надто добре, — відповіла вона.

Однак взула стильну пару балеток і додала сережок до безлічі дірок у вухах. І почарувала ще трохи над своєю зовнішністю — цього разу, щоб позбутися почервоніння очей від сліз.

Мейсі розправила плечі й зціпила зуби. Коли вона зустрілася зі мною поглядом, її очі були сумними, але ясними.

— Ходімо.

У її сталевому голосі звучала рішучість, і саме це спонукало мене рушити до дверей.

Я схопила свій телефон, щоб надіслати всім друзям повідомлення, що ми вже виходимо. Проте, щойно відчинивши двері, зрозуміла, що в цьому не було потреби. Бо всі вони були тут і чекали на нас. Флінт, Іден, Мехі, Лука, Джексон... і Хадсон. Усі вони, як і ми з Мейсі, тією чи тією мірою несли на собі відбиток того, через що ми пройшли, і коли я дивилася на них, моє серце переповнювали теплі почуття.

Усе було вкрай погано, рятуй Боже, як погано! Але одне не змінилося. Ці семеро стояли поруч зі мною пліч-о-пліч, як і я стояла поруч із ними... І завжди стоятиму.

Але коли мої очі зустрілися з холодними темними очима Джексона, я не могла не визнати — хоча дещо залишилося незмінним, є й те, що дуже змінилося.

І я гадки не мала, що з цим робити.